

ГАРЯЧКА НЕВІДОМОГО ПОХОДЖЕННЯ В КЛІНІЦІ ІНФЕКЦІЙНИХ ХВОРОБ

Дубинська Г.М., Ізюмська О.М., Коваль Т.І., Котелевська Т.М., Прийменко Н.О.,
Боднар В.А., Кривенко Л.Л.

Вищий державний навчальний заклад України «Українська медична
стоматологічна академія», м. Полтава

Гарячка невідомого походження – патологічний стан, який характеризується підвищенням температури тіла до 38,3°C і вище протягом трьох та більше тижнів без встановленої причини після проведення рутинних клініко-лабораторних досліджень. Спектр захворювань, що лежать в основі гарячки невідомого походження, досить широкий та включає різні хвороби інфекційної природи, злоякісні пухлини, системні васкуліти, а також інші різноманітні по своєму походженню патологічні процеси. Встановлення цього діагнозу призводить до виникнення цілого ряду медико-соціальних і навіть психологічних проблем. Адже неясність причини гарячки призводить до затримки лікування, вимагає призначення додаткових фінансово-затратних обстежень та викликає недовіру пацієнта до лікаря.

Мета дослідження – проаналізувати нозологічну структуру розшифрованих «Гарячок невідомого походження» в інфекційному стаціонарі та з'ясувати частку гарячок інфекційної природи.

Результати власних спостережень. Протягом 2009-2011 рр. в діагностичне відділення Полтавської обласної клінічної інфекційної лікарні госпіталізовано 48 осіб із діагнозом «Гарячка невідомого походження». Вік пацієнтів склав від 17 до 68 років (у середньому – 42,7), переважно чоловічої статі – 30 (62,5%, жіночої – 18 (37,5%)). Терміни від початку хвороби до госпіталізації склали від 1 до 3 місяців (в середньому – 19,5 діб). При цьому хворих із гарячкою понад 3 тижні було 14 (29,2%) осіб. Основною скаргою всіх пацієнтів було підвищення температури тіла до 38,5°C і вище при відсутності будь-яких чітких об'єктивних ознак органних уражень. Загально-клінічні методи обстеження (загальний аналіз крові, загальний аналіз сечі, рентгенографія органів грудної клітки) на догоспітальному етапі були виконані лише 7 пацієнтам (14,6%). Строки стаціонарного лікування склали від 2 до 63 діб (в середньому – 14,0 діб).

В клініці діагноз «Гарячка невідомого походження» було верифіковано таким чином: пневмонії – у 7 (14,6%) хворих, ВІЛ-інфекція – 5 (10,4%), гострі респіраторні вірусні інфекції – 4 (8,3%), гострі та хронічні хвороби жовчовивідних шляхів – 4 (8,3%), сепсис – 3 (6,3%), системні захворювання сполучної тканини – 3 (6,3%), хронічний гепатит С – 2 (4,2%), гострі та хронічні запальні процеси сечовидільних шляхів – 2 (4,2%). По 1 випадку виявлено: Епштейна-Барр вірусна інфекція, вірусний менінгоенцефаліт, хронічний опісторхоз, гарячка Західного Нілу, що разом склало 8,3%. У 14 хворих (29,1%), незважаючи на застосування повного комплексного дослідження, встановити причину гарячки так і не вдалося, що не суперечить даним літератури, які свідчать: у 20-30% хворих причину гарячки виявити не є можливим. Загалом після проведеного обстеження в стаціонарних умовах у 31,3% хворих із гарячкою невідомого походження були виявлені інфекційні хвороби.

Висновки. Класичним критеріям діагнозу «Гарячка невідомого походження» відповідали лише 3 (6,3%) пацієнти. В нозологічній структурі розшифрованих «Гарячок невідомого походження» переважали пацієнти з пневмоніями, ВІЛ-інфекцією, гострими та хронічними запальними процесами жовчовивідних шляхів, сепсисом із ураженням клапанів серця. Частка інфекційних хвороб серед причин «Гарячки невідомого походження» склала 31,3%.